

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Χί, όχι, κίνας Γιώργο, τ' ξεροίνας καλά αυτό.

—Μήπως τόν δέχτηκε ποτέ στο κωμωδία της;

—'Αστεινεύστε; Αυτό θα τόν βλέπαμε άμείως.

'Ο Βρανάς σκέφτηκε λίγο, περιπάτησε πάνω—κάτω στα παρκαζήνια κι' έπειτα είπε της Μαρτίνας:

—Θά φύγω. Πέστε της Φλώρας πώς είχα κάποια δουλειά και πώς θα περάσω τόν πρωί απ' τόν σπίτι της. Καλή νύχτα. Καί... εύχαριστώ!..

'Ο Βρανάς δέν είχε καμιά εμπιστοσύνη στη Φλώρα. Ήξερε τις μονεταριές της. Δέν άγνοούσε τις άπατίες της. Μά αυτή τη φορά τόν πράγμα άλλαξε. Πρώτα—πρώτα, γιατί έλαζε πώς θα την κατακτούσε επί τέλους, πώς ή καρδιά της ήταν ελεύθερη. Κι' ύστερα γιατί τόν Λώρη ήταν έχθρός τόν θανάσιμος.

'Ο Βρανάς τόν καταλάβαινε καλά αυτό, τόν μύνατε, άν και δέν είχε την παραμυθία πληροφόρηση σχετικά.

Σκόλιαζε λοιπόν στη σκέψη, πώς θα έξενταλιζότανε μερός στά μάνα τού ανθρώπου αυτού, ό οποίος θύλαγε, φυσικά, τά πάντα στη Λίσα.

—'Οχι, όχι, δέν έφρασε νά γίνει αυτό. Έφρασε νά προλάβη τόν ζωό. Και δέν δάτανε βέβαια και δύσκολα.

'Η Φλώρα είχε συχνά τέτοιες μικροασθηματικές περιπέτειες, τέτοια κωμωδία ερωτικά πού της περνούσαν εύτυχώς γρήγορα. Τό ίδιο ασφαλώς θα γινότανε και τώρα, Γιατί, διάβολε, νά ξεφρελλιάθη αυτή ή κατάσταση και τετρατέραςτη θεατρίνα, μ' ένα θεσφότωχο μοναχό; Μπά, ιδιοτροπία της θύτανε...

—'Επειτα ή χοντρο—Μαρτίνα θα τού παρουσίασε κι' ύπερβολικά τά πράγματα, από αντίηρία. Δέν χροαζόντουσαν λοιπόν κωμωδία και γριζίνες. Χροαζόταν μύλλον πορνεία. Νά κίνη πώς δέν ξερεί τίποτε, δέν κατάλαβε τίποτε, και της Φλώρας θα της περνούσε σέ λίγες μέρες μέσα.

'Η σκέψης αυτές κίνανε τόν Βρανά νά βρη και πάλι την ψυχραμία τού και την καπάτριά του. Τι πήγε τού σκαρώση, αλήθεια, αυτή ή χοντρο—Μαρτίνα!.. Θά πλανότανε με τη Φλώρα στά καλά καθωμένα και ή θα την έχανε ή —τό χειρότερο— θα την έστροφίχε ό ίδιος στην άγκαλιά τού άλλου.

Εφαρμόζοντας τόν σχεδίο τού αυτού, ό Βρανάς δέν θα ξεναγορήσει νά κυττάξη τόν Λώρη, πού δέν είχε τσακιστή πεντάρα.

Βέβαιος για την έπιτυχία τού σχεδίου τού, ό Βρανάς είχε πάρει νά γουάριετα για τόν αντίηρό του, ό-ραν ένα βράδυ, μταινώστες, πρό της παραστάσεως, στό κωμωδία της Φλώρας, τη βρήκε νά κίλη.

Μην ύποπτευόμενος τόν λόγο τών δακρύων της θεατρίνας, χαμίζοντας πώς κάτι δόσημαντο θα συνέβη, κάθισε πλάι της σ' ένα κάθισμα και προσπάθησε νά την παρηγορήση.

—'Αγάπη μου, τί έχεις; Γιατί κίλη, χροσό μου; Πές μου έμμε τι σου συμβαίνει. Σού χροαζάτετα και μιά νέα τουαλέττα;

'Η Φλώρα δέν τού έδινε απάντησι. Είχε γριζίσει πρώς τόν τοίχο και πινότανε στους λυγμούς.

'Ο Βρανάς άναψε.

—Φλώρα μου, για τόν Θεό, τί έχεις; Σού κωκαί-λισε κανόνες; Πές μου τί έχεις, αγάπη μου. Ξέρεις πόσο σ' αγαλώ... Ξέρεις πώς είμαι πρόθυμος για τόν καθέτι πρώς χάρι σου. Μά μήπως μου, έξηγήσου, δέν μπορώ νά σέ βλέπω νά κίλη έτσι...

Μάταια την παρκαλούσε.

'Η Φλώρα ούτε γύριζε νά τόν κυττάξη.

Πήρε τότε τόν χέρι της, τσούφιξε και θέλησε νά την άγκαλιάσει και νά την σφίξη κοντά του...

Αυτό ήταν έλο...

(Προσκυνά τόν βασιλιά και φεύγει χαρούμενη κι' άνάλαρη.)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ (μόνος).—Θέε μου!... Θέε μου!... Τι πλιήξεις!..

Τι μοναξιά!... Τι φτώχεια!... Πάει, φτερογίσιε τόν άμορφό μου περιστέρι!... Δέν ήθελε νά μείνη στό χροσό κλουβί πού τού πρόσφρανα... Θέε μου, έλεις!... Σού ζητά σάν ζητιάνος, έγώ ό βασιλιάς, Μην αγάπη, λίγο από τόν μαγαζί θησαυρό πού μόνο αυτός γεμίζει τή ζωή!... Χωρίς αυτόν τί πληραχιά, τί φταχιά, τί έσημα πού είνε έλα!... Στείλε μου, Θεέ μου, στείλε μου κι' έμένα μιά καρδιά πού νά μ' αγαπά!... Θέε μου!... Θέε μου!... Δίνω τόν θρόνο μου, όντω τή χροσή μου βασιλικιά κορώνα, για μιά καρδιά!... Λίγη αγάπη!... Λίγη αγάπη, Θεέ μου!..

'Η Φλώρα γύρισε άπότομα, τράβηξε τόν χέρι της και τόν έστροφίχε με τή δύναμη, πού πήγε και χτύπησε πάνω στόν τοίχο τού κωμωδία.

—Φεύγα λοιπόν!.. Ξεφορτώσου με... Δέν καταλαβαίνεις πώς μ' ένοχλείς; Ναι, μ' ένοχλείς... μ' άδηλάεις, κατάλαβες; Φεύγα από δω μέσα κι' άρσέ με ήσυχη, Φεύγα!.. Φεύγα!..

'Ο Βρανάς νόμισε πώς βλέπε κάποιο ζωό ύπναιο, δέν πίστευε στά μάτια τού, σ' αυτά τού...

'Η Φλώρα είχε σηκωθεί τώρα όρθη και τούδειχνε τόν πορτάκι τού κωμωδία:

—Φεύγα!... Φεύγ' άμέσως!..

'Ο Βρανάς κατάλαβε πώς τόν καλύτερο πούχε νά κίλη ήταν νά φύγη. Χαμήλωσε τόν κεφάλι τού κι' έφυγε σάν τή βροχμηνή γάτα. Βγαίνοντας απ' τόν θέατρο, συναντήθηκε με τόν Λώρη, ό οποίος έμπανε τή στιγμή αυτή, κρατώντας τόν βιαλί του.

'Ο Λώρης τούφριξε μιά λοξή ματιά και προστέρασε γρήγορα—γρήγορα.

'Ο Βρανάς κωφοθήκε στη θέσι τού, σάν νάχε μαρμαρώσει. Μιά ξαφνική ύποψια γεννήθηκε στό μυαλό τού. Αυτός ήταν ή αίτια πού-κλαγε ή Φλώρα! Αυτός ό άσημαντος μοναχός. Έξ αίτίας αυτού, τόν έδιωξε απ' τόν κωμωδία της. Και τώρα, τί έφρασε νά κίλη τώρα; Έφρασε νά βρεθή μιά λύσις. Έφρασε νά τελειώση τόν γρηγορότερο αυτή ή δουλειά, νά φύγη κι' τή μέση ό Λώρης, με κάθε τρόπο.

'Ο Βρανάς σκέφτηκε νά τόν πάση τή νύχτα παρκαίω και νά τόν φουβήρη. Μά όχι, όχι, Δέν ήτανε σωστό, δέν ήτανε άφορμό αυτό.

—'Επειτα, τί έφραγε ό μοναχός δέν τόν είχε έρωτευθεί τρελλά ή Φλώρα; Μήπως άνταποκρίθηκε στόν έρωτά της, μήπως της έθωσε καιμιά σημασία;

Στενωχωρημένος κι' άνεμος, ό Βρανάς γύρισε σπίτι του, γυδίδησε, φάρασε τή πεντάρα τού κι' άρχισε νά βηματίζη πάνω—κάτω...

Δέν τού πήγαινε ύπνος. Ήταν σάν τρελλός. Γιατί τόν πήγαινε έτσι κόντρα ή τύχη τού; Γιατί τούθάβε στη μέση τόν Λώρη; Ήταν τιμωρία έχ μέρους τού Θεού αυτό; Κατάλαβανε καλά πώς χωρίς τή Φλώρα δέν μπορούσε νά ζήση, πώς την αγαπούσε τρελλά, παράφορα. Στά χέρια της γυναίκας αυτής ήτανε ένα παιχνίδι. Μακάρι νά μπορούσε νά κόψη, νά φύγη μακριά, νά μιν την ξεαδηθή στό μάτια τού, μά δέν μπορούσε, δέν μπορούσε, ήταν άνώτερο τόν δυναμισμό τού αυτού.

Είχε ξαδέψει πρώς χάριν της γυναίκας αυτής διη σχεδόν την παρκαία του περιουσία, ό,τι είχε κληρονομήσει επί πλέον, τή δουλειά τού την είχε παρκαίησει, κινδύνευε νά μείνη στους δρόμους...

Κι' ή Φλώρα, αντί νά τόν εγγνώμη και νά τόν λατρεύη για όλες τόν αυτές τίς θυσίες, ήταν έτοιμη νά ριχτή στην άγκαλιά τού πρώτου άπένταρου κωμωδία.

—'Α, όχι, όχι, αυτό δέν μπορούσε νά γίνει. Δέν ήτανε κωροδίο αυτός.

—'Ας πρόσχε καλά ή άμυαλή θεατρίνα, 'Ας μάξενε τά μυσία της, άν ήθελε νά μιν φτάσουν στό άκρα. Ναι, στό άκρα.

Γιατί, άν παρκαρούσε τόν σκαλί, θα την τιμωρούσε σκληρά.

Θά τή σκότονε!..

'Υστερ' απ' όλα αυτά, ό Βρανάς έκαμε σκορπίμος τρείς ήμερες νά πατήση στό σπίτι ή στο θέατρο της Φλώρας. Έλάζε πώς ή άπουσία τού αυτή θα την άνησυχούσε και θάτρεχνε ή ίδια νά τόν συναντήση. Μά δέν συνέβη τίποτε τέτοιο.

Της Φλώρας δέν της έκαμε καιμιά έντύπωση ή άπουσία τού.

Άντιθέτως ήταν εύχαριστημένη πού την είχε άφίσει ήσυχη μερικές ήμερες.

Ξετρελιαμένη έπις ήτανε άλλωστε με τόν Λώρη, δέν έδινε πεντάρα για τίποτε άλλο.

—'Ετσι, την τετάρτη ήμέρα, ό Βρανάς άναγκάστηκε νά πάη μονάχος τόν μεσημέρι στό σπίτι της σομπερέτας.

Βρήκε τή Φλώρα νά βράφεται μπροστά στόν κωροφάτη. Τόν χαίρετσε ξερά, χωρίς νά γριζίση νά τόν κυττάξη και συνέχισε τή δουλειά της, σάν νά ήταν μόνη της.

'Η ψυχρή αυτή ύποδοξη πείραζε τόν Βρανά. Κατάνε ωστόσο τόν θυμό τού κι' άρχισε νά βηματίζη πάνω—κάτω στό δωμάτιο, χωρίς νά μιλήση...

Πέντε δόκλωρα λευτά μοναγμαμάρας περσίνασε έτσι.

Νευρικός ό Βρανάς, περκαίωμένος, γεμάτος χολή στριμφογύριξε τώρα στό δωμάτιο, σάν θηριο μέσα στό κλουβί τού.

—'Οψ, με ζάλισες!.. Κάτοσε σέ μιά καρδέλια, σέ παρκαλώ, τού φώναζε Ξαφνικά ή Φλώρα. (Άκολουθεί)

Δέν τού πήγαινε ύπνος, ήτανε σάν τρελλός...